

השוחרת פרק שני חולין

לה.

עין משפט נר מצוה

צה א מיי פ"ג מהל
שאר אבות הטומאה
הלכה א:
צו ב מיי שם הל"ב:
צו ג מיי שם פ"ג הל"א
ופיי מהלכות מעמלי
משכב ומושב הלכה א:
צה ד מיי פ"ג מהל
שאר אבות הטומאה
הלכה א:
צו ה מיי שם ופ"ג שם
הלכה ד:

שיטה מקובצת

א דאמרין בפ' בתרא
דיומא אל תטמאו בהם:
ואי מדר' יונתן וכו':
הוא דמייחנן לה והיא
גופה: ז וקס"ד דכ"ש
חולין: ט והא דאמרין בפ'
ב"ש גבי והבשר לרבות:
ז גיל דהאי מקשה סבר
דטעמא דהאובל שלישי
הוי שני משום דכיון:

רבינו גרשום

אסור לאכול ומותר ליגע.
כלומר אסור לאכול תרומה
ומותר ליגע: אלא קודש
מקודש בלבד. כלומר אם
אכל שלישי של קדש
משום מדרס לפרושים.
כלומר טעמא לחכמים
בבגדים שהן מושב חוב:

דליכא כוים צנדי אכילת פרס. דחיוז אוכל תרומה צנומאת הגוף
לא הוי אלא צנדי ואין שום אכילה כשיעור מנטרפת צין כוים דכל
אסורין וצין ככותבת ליה"כ אם שהה מתחלת אכילת השיעור ועד
סופה יותר מכדי אכילת פרס שכן נמנה תורה שיעור לשהיית אכילה
צנדיה המנוגע שהקפידה תורה צנומה
צו שיעור אכילה לטמא צנדים ואותה
אכילה נשתערה צנדי ככר של עירוב
והיא ד' צינים וצנוז הדמעה תצלי
תרומה מועטין וכי אכיל מן המקפה
פרס לא אכל מן התצלין כוים עד
דאכל מן המקפה טפי מאכילת פרס
וצטפי לא מנטרף כוים ואין כאן
אכילת תרומה צנומאה אכל ראשון
ושני אין נאכל צנוז הדמעה דאפילו
צחולין מהני שני (א) ועוד דשני פסיל
ליה לתרומה דפתוכא ציה מן שמעת.
וקשיא לי מ"מ היכי ספינן ליה מידי
דפסיל לגופיה לתרומה והא מוזהר
הוא מלפסול את גופו דאמרין אצפ"ח
דיומא (דף פ:) אל טעמא צוהם
ונטמתם (בס) מכאן לטומאת גוייה
דאורייתא ואפילו למ"ד דרצנן אסורא
מיהא איכא ועוד ליטנא דהש"ס
דפרין (גד) ספינן ליה מידי דפסיל ליה
לגופיה משמע דלאו מתצלי תרומה
פריך אלא מדספינן ליה שלישי של
חולין. ונ"ל דצחולין גרידא קאי רישא
דמתניתין הראשון שצחולין כו'
והשלישי נאכל אפילו הוא נזיד הדמעה
ונגע צנדי לטומאה וה"ל שני שלישי

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דליכא כוים
וכי דלפי' תצלין מהני
שני. ר"צ פי' כשעשה על
טהרת תרומה: (ב) ד"ה
אלא וכו' דעביד: (ג) רוב'
ד"ה האובל וכו' אכל אובל
שלישי: (ד) ד"ה אין לך וכו'
לך חזן דפסיק דפסקים ממות
ואפי' רבי חייה בר אבא
אמר ד' יוחזק דפליג:

הגהות מהר"ב

א ד"ה האובל וכו'.
דהאובל חמור ממגע
הוא. ר"צ עין מהש"ס
מהדורה בתרא אסור
האמת ודלא כחמור מהר"ם
שם: ב ד"ה א"ר הייטוף
לחולין שנעשו על טהרת
הקדש. ר"צ עין מהש"ס
מהדורה בתרא והוא שם
שלא במקומו:

מוסר רש"י

האובל שלישי של
תרומה עצמה. וי"ש
שלישי של חולין אסור
על טהרת תרומה. אסור
לאכול ומותר ליגע.
בתרומה, דלשני נעשה גופו
אלה שלישי כמו המאכל
שאלו אסור לאכול תרומה
אבל מותר ליגע בתרומה
(צו). מדרס. אכל הטומאה
לטמא אדם וכלים כמדרס
הזב שטמא אדם וכלים
בכתיב (ויקרא טו) ואש
אשר יגע במשכבו יכנס
בגדיה לפרושיה. לאווי
חולין צטהרה (ויגיה יח)
כלומר כשם שמדרס טמא
אדם ובגדיו כך צנדי שם
האין מדרס לפרושים (דה)
אבל כאלו לא שמהו, גורו
דל. לאובלי תרומה.
הניס, וכל אלו מעלות
מדברי פוסקים שאמרו
שאין שמירת טהרתן על
אלו חשבה שמירה אלא
אלו ומותר שהן אלו אלא
בין צנדיהן שמה ישבה
בין אשמו מה והיי' הן
מדרס הנדה (ויגיה שס).

אבל תרומה בניגיה נמי אסור. אע"ג דאין עושה רציעי ה"א
דאסור ליגע דגורין שלא יבא לאכול: **האובל שלישי**
ש' חולין שנעשו על טהרת הקדש טהור לאבול בקדש. כמו שאינו
עושה רציעי והא דנקט אוכל ולא נקט מגע שאינו עושה רציעי
אם נגע בקדש צנומא נקט א' דהאובל

חמור ממגע דהא אוכל את שלישי
הוי שני לקדש וא"ת לענין מאי הוי
שלישי כיון דאוכלו הוי טהור אפילו
לאכול בקדש וגם אם נגע בקדש אינו
עושה רציעי ונראה דנ"מ לני הא
דמתנן (דמניא) דפרק קמא דטהרות
השרץ מטמא ששה ופוסל אחד
בקדש צנדיה קדש אמרו בקדש מקודש
כמו חלות תודה ורקיקי נזיר שנשחט
עליהן הזבח והמנחות שקדשו בכלי
אכל חלות תודה ורקיקי נזיר שלא
נשחט עליהם הזבח ומנחות שלא
קדשו בכלי אינן לא קדש ולא כחולין
אלא הרי הן כתרומה והשרץ מטמא
בהן שנים ופוסל אחד והשחט לענין
זה יש בהן שלישי דשזב אין שומעין
עליהם הזבח ואין מקדשין המנחות
בכלי דמו לא חזו לקדושת הגוף וא"ת
רבי יצחק כמאן לא כר"א ולא כרבי
יהושע דלרצה צר צר חנה לרבי
יהושע אין צהן שלישי כלל ולעולם
הא דקאמר רבי יהושע שלישי שני
לקדש אהיינו אף לחולין שנעשו על
טהרת הקדש ש' כר"א הא אמר
שלישי שלישי ונ"ל דקסבר רבי

יצחק דר"א ורבי יהושע לא איירו אלא שלישי של חולין שנעשו
על טהרת תרומה שטהרתה טומאה היא אלא הקדש אכל
(א) אוכלין שלישי של חולין שנעשו על טהרת הקדש טהור
לאכול בקדש וא"ת תקשה דמתניתין דטהרות לרבי יצחק דקתני
שלישי צנתרומה פוסל ופירשתי לעיל דאירי צנעשה על טהרת הקדש
ו"ל דמסקינן תנאי היא:

אין לך דבר בו אלא קדש מקודש בלבד. מה שפירש
צקונטרס דרציעי בקדש מעלה דרצנן היא מוקדמי לה
צה' מעלות אחרונות צחומר בקדש דאמר התם דלית להו דררא
דטומאה דאורייתא אין נראה דהא חשיב נמי צה' מעלות אחרונות
כלי מנטרף מה שצטוכו לקדש וצירוף הוי דאורייתא לרבי (ט) יונתן
דפסיק דפסחים (דף ע"ג) ואפילו רבי חייה בר אבא דפליג עליה
התם ואמר צירוף דרצנן הוא הא איהו מוקי לה כר"ע ור"ע ס"ל שלישי
צחולין דאורייתא ו"כ רציעי בקדש נמי דאורייתא דקרי כאן והצבר
אשר יגע בכל טמא לא יאכל (א) והא דקרי רציעי בקדש (ב) כל
שמה (דף ע"ד) מעלה בעלמא לאו משום דהוי מדרביה דהא צבר כפרמו
אוכל בקדשים קרי ליה נמי התם (ט) מעלה אע"ג דהוי דאורייתא כדדרשינן
צהערל (יבמות ע"ד) וקאמר נמי התם דוהצבר לרבות עלים ולצונה הוי
מעלה ולקמן (דף ע"ג) מוכיח מנייה דחיצת הקדש דמשכרת דאורייתא
והא דאמר צב' (ט) (כל הפסולים) (ומהם דף ע"ד) גבי והצבר לרבות
עלים ולצונה לפסולא בעלמא לאו פסולא בעלמא דרצנן אלא למימר
דלאו למלקות דלא יאכל מרבה ליה אלא ליפסול מהקרבן קאמר
דמקבל טומאה ועולם פסולה דאורייתא והא דאמר צפרק חומר
בקדש (מגינה דף כ"א) דה' אחרונות לית להו דררא דטומאה דאורייתא
ר"ח ל"ג דאורייתא ואפילו גרסינן דאורייתא ה"פ דכה"ג צחולין ליכא
דררא דטומאה דאורייתא דרחוק הוא מטומאה ומה שמדקדק צקונט'
צפסחים דלא משכח רציעי בקדש למ"ד טומאת שחקה לטמא אחרים
לאו דאורייתא ואין אוכל מטמא אוכל דהיאך יכול לצבא לרבי רציעי
שרץ כלי וכלי אוכל ואוכל משקה הרי אין כאן אלא שלשה ואין זה
קושיא דמשכחת ליה שפיר ע"י עלים ולצונה ואע"ג דר"ל מציעי ליה
לקמן אי מהני חיצת הקדש למימני צה' רשון ושני ההוא אמורא
דאמר צפסחים דאין אוכל מטמא אוכל סבר דמוזין צו ראשון ושני

הגהות הרמב"ם

א ד"ה האובל וכו'.
דהאובל חמור ממגע
הוא. ר"צ עין מהש"ס
מהדורה בתרא אסור
האמת ודלא כחמור מהר"ם
שם: ב ד"ה א"ר הייטוף
לחולין שנעשו על טהרת
הקדש. ר"צ עין מהש"ס
מהדורה בתרא והוא שם
שלא במקומו:

מותר לאכול והא הכא כיון דנזיד הדמעה הוא י' על כרחיך
שנעשה על טהרת תרומה צני למיכליה וה"ל חולין שנעשו
על טהרת תרומה ואי אמרת שלישי דידהו פסיל גופא לתרומה
ספינן ליה להאי כהן מידי דפסיל לגופיה ואמי למיכל תרומה
אצתריה. הגה לנזיד הדמעה דליכא כוים צנדי אכילת פרס הלך
לאו חולין שנעשו על טהרת תרומה הוא דאמאי קרית ליה צטהרת
תרומה משום צצלין דפתיכי ציה הנהו לית צה' כוים תרומה צנדי
אכילת פרס דמקפה הלך לא צני למיכליהו צטהרת תרומה והו
להו חולין גרידי: **אסור לאכול.** צתרומה: **ומותר ליגע.** והיינו נמי
כדעולא (גד) אלא דעולא איירי צשלישי צחולין שנעשו על טהרת תרומה
רבי (יונתן) איירי צשלישי תרומה עזמה: ה"מ. דאמרין נפסל
מלאכול דשמע אכל מותר ליגע היכא דשלישי שאכל הוה חולין אכל
תרומה לא ואי מדרבי צו: **אלא קדש מקודש.** א"כ היה
שלישי של קדש מקודש דהאי שלישי (ט) עביד רציעי בקדש מעלה היא
דרצנן דהא גצי מעלות דחומר בקדש קתני לה (מגינה דף כ"א) צה'
מעלות אחרונות דאמרין התם (שם כ"א) לית להו דררא דטומאה
מדאורייתא וכי תקינו רצנן צשלישי דקדש מקודש הוא דתקון. ואע"ג
דמייתין לה צק"ו ממוסר כיוסרים לאו ק"ו דאורייתא הוא דהא
משלישי תרומה הוא דמייתין א והיא גופה לאו כתיבא צהדיא
ואסקמתא בעלמא הוא מדע דהא גצי מעלות מנייה וק"ו דכוותיה
אמרין צמסכת סוטה צפרק כשם (דף כ"ט) דאמרין ק"ו מאוכל
הבא צממת טבול יוס דעביד רציעי בקדש והוא גופיה לאו מכתב
כתיב ולא צק"ו אמי: **קדש מקודש.** קדש גמור שקדש גופו כגון צצר
קרצן וחלות התודה שנשחט הזבח עליהם ומנחות שקדשו בכלי אכל
שלישי של קדש המקודש צקדושת פה לא והכי מפרש צצרייתא
דמסכת טהרות צפ"ק [ה"ד] וכיון דלא עביד רציעי לא פסיל לגבירא וקס"ד
צוכ"ש חולין שנעשו על טהרת תרומה: והא לאו קדש מקודש הוא.
וקפסיל ליה לגבירא ואפילו שני נמי עביד ליה: **טומאה היא אלא**
הקדש. ושלישי דידה מספקין ליה צצני לגצי קדש ומי"ה פסיל
לגבירא: **מותר לפרושי.** הרי הן אלא פרושין כמדרס הזב דטעמא
אדם והני נמי מטמו להו מדרצנן: פרושין. אוכלי חולין צטהרה:

ור"ל סבר דאוכל מטמא אוכלי: **בחולין שנעשו על טהרת תרומה ואמאי** הא לאו קדש מקודש הוא. נ"ל דהאי מקשה סבר דטעמא ה הוא דהאובל
שלישי שני הוי משום דכיון דלאו מזהר לשומרו מליטמא וליגע צצני איכא לנספוקי נמי דלמא נגע צראשון וסבר כעולא דצנעשו על טהרת הקדש נמי
שלישי שני מהאי טעמא ולית ליה דטהרתה של תרומה טומאה היא אלא קדש אלא שמירת תרומה חשיבא לשמירה אלא קדש ורבי יצחק משני דוקא
צשלישי הנעשה על טהרת תרומה הוי אוכלו שני דטהרתה טומאה היא אלא הקדש אכל שלישי הנעשה על טהרת הקדש הוי אוכלו טהור לאכול בקדש
כמו שאינו עושה רציעי ולדידיה תרומה טהורה נמי מטמאה קדש ולהכי קאמר מנה תימרא דממאי דשלישי שני אין להוכיח לפי סברת המקשה ומייתי
מבגדי אוכלי תרומה מדרס לאוכלי קדש ואין נראה לו לחקן צין מדרסות פיירי ורבה משני דיש לחלק ולא חיישינן צפירי שמה נגע במדרס נ"ל:
שמה